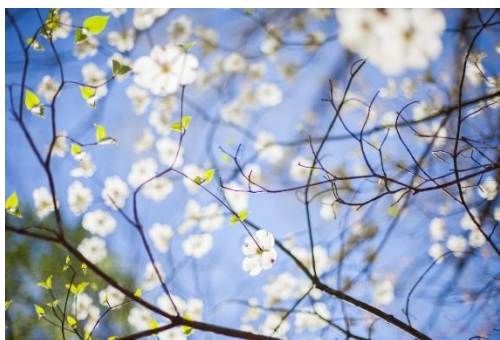

**Тема: «Весняна свіжість: душевні українські вірші
про весну»**

Посилання: <https://bookmarin.com/uk/ukrayinski-virshi-pro-vesnu/>

- Вітаю! Пропоную вам поринути у весняний світ української поезії!

Дощі програють по городах гаму.

Трусне зелені кучері весна.

Педалі днів натисне під ногами —

І заспіває пташка голосна.

Засяють ночі зорями жасминно.

А срібний дощ підніме жалюзі —

Півонії, рожеві, як фламінго,

Стоять в городі на одній нозі.

(Ліна Костенко)

Весняний день. Вологий вітер. Хмари.

Гримлять струмки. Ламаються льоди.

Граки в садах влаштовують базари.

В полях — озера талої води.

То дощ. То сніг. То пролісків іскринки.

То перший грім. То пломінка блакить...

Усе мінливе, наче настрій жінки:

Не добереш, чого чекать за мить.

(Микола Луків)

«Блакитна Панна»

Має крилами Весна

Запашна,

Лине вся в прозорих шатах,

У серпанках і блаватах...

Сяє усміхом примар

З-поза хмар,

Попелястих, пелехатих.

Ось вона вже крізь блакить

Майорить,

Довгожданна, нездоланна...

Ось вона — Блакитна Панна!..

Гори, гай, луги, поля —

Вся земля

Їй виспівує: «Осанна!»

А вона, як мрія сну

Чарівна,

Сяє вродою святою,

Неземною чистотою,

Сміючись на пелюстках,

На квітках

Променистою росою.

І уже в душі моїй

В сяйві мрій

В'ються хмелем арабески,
Миготять камеї, фрески,
Гомонять-бринять пісні
Голосні
І сплітаються в гротески.
(Микола Вороний)

Коли ви, як зелені волейболісти,
Перекидаєте місяць вночі одне одному над собою,
Над містами і над країнами, —
Я думаю, що ви збожеволіли,
І мені стає радісно, що ви не люди.
Коли ви снідаєте землею і хмарами
Ось уже скоро двадцять століть,
Я думаю, що ви будете їсти,
Якщо раптом почнеться воднева війна?
І мені стає легше, тому що ви про це не думаєте.
Коли свою Вітчизну
Я називаю суцвіттям дерев —
Вона простяга мені свої руки
І шумування земного вітру,
Бо найгарніше у світі —
Дерева.

(Микола Вінграновський)

Ви знаєте, як липа шелестить
У місячні весняні ночі?
Кохана спить, кохана спить,

Піди збуди, цілуй їй очі.
Кохана спить...
Ви чули ж бо: так липа шелестить.
Ви знаєте, як сплять старі гаї?
Вони все бачать крізь тумани.
Ось місяць, зорі, солов'ї...
«Я твій» — десь чують дідугани.
А солов'ї!...
Та ви вже знаєте, як сплять гаї!
(Павло Тичина)

Стояла я і слухала весну,
Весна мені багато говорила,
Співала пісню дзвінку, голосну
То знов таємно-тихо шепотіла.
Вона мені співала про любов,
Про молодощі, радощі, надії,
Вона мені переспівала знов
Те, що давно мені співали мрії.
(Леся Українка)

Ти до мене прийшла не із казки чи сну,
І здалося мені, що стрічаю весну.
Ти явилась мені — і здалося, що світ
Помолодшав навколо на тисячу літ.
Скільки ніс я для тебе тривоги і тепла.
Але ти, як весна, стороною пройшла.
(Василь Симоненко)

Була весна весела, щедра, мила,
Промінням грала, сипала квітки,
Вона летіла хутко, мов стокрила,
За нею вслід співучії пташки!
Все ожило, усе загомонило –
Зелений шум, веселая луна!
Співало все, сміялось і бриніло,
А я лежала хвора й самотна.
Я думала: “Весна для всіх настала,
Дарунки всім несе вона, ясна,
Для мене тільки дару не придбала,
Мене забула радісна весна”.
Ні, не забула! У вікно до мене
Заглянули від яблуні гілки,
Замиготіло листячко зелене,
Посипались білесенькі квітки.
Прилинув вітер, і в тісній хатині
Він про весняну волю заспівав,
А з ним прилинули пісні пташині,
І любий гай свій відгук з ним прислав.
Моя душа ніколи не забуде
Того дарунку, що весна дала;
Весни такої не було й не буде,
Як та була, що за вікном цвіла.

(Леся Українка)

Цей дощ — як душ. Цей день такий ласкавий.
Сади цвітуть. В березах бродить сік.

Це солов'їна опера, Ла Скала!
Чорнобиль. Зона. Двадцять перший вік.
Тут по дворах стоїть бузкова повінь.
Тут ті бузки проламують тини.
Тут шука йде, немов підводний човен,
і прилітають гуси щовесни.
Але кленочки проросли крізь ґанки.
Жив-був народ над Прип'яттю — і зник.
В Рудому лісі виросли поганки,
і ходить Смерть, єдиний тут грибник.

(Ліна Костенко)

Не вимовлю ні слова. Промовчу.
А дощ іде. А вітер хилить клени.
На серці так бентежно – до плачу.
Присядь, коханий, ближче біля мене.
Отак. Спасибі. Чуєш, як шумить,
Як шелестить, кипить травнева злива?
Увесь наш вік – одна жагуча мить,
Я б так хотіла, щоб ти був щасливий!
Нехай не ятрять прикрощі душі,
Нехай квітує щирість поміж нами...
Присядь. Послухай. Шелестять дощі
Про те, чого не вимовиш словами.

(Микола Луків)

Весна! весна! — від поночі до рання.
Весна — в вікно, на дах, на капелюх,

весна в колючі воронові гнізда,
весна на кригу і від берегів —
на течію, на вир, на чорторії
весна правує серцем, як веслом,
весна збігає і збігають роки,
вже й вечори попереду біжать.

(Василь Стус)

Читаємо і надихаємося на створення власних поетичних творів!

Гарного дня, миру та спокою!